

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Варна, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ ГО, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Г. Г. Славова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско
дело № 20243100500014 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Министерство на иновациите и растежа,
представявано от министър М.Ст. срещу Решение № 1978 от 02.06.2023г. по гр.д. №
9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, с което

на основание чл. 74, ал. 4 вр. ал. 1 от КТ е прогласена недействителността на
кlausата в трудов договор № ЧР-МИР № 286 от 04.03.2022г., сключен между Министерство
на иновациите и растежа и К. В. М. с ЕГН *****, предвиждаща срок за изпитване по
чл. 70 от КТ;

на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е признато за незаконно и отменено
уволнението на К. В. М. с ЕГН *****, извършено със Заповед № ЧР-МИР-615 от
24.06.2022г. на Главния секретар на Министерството на иновациите и растежа;

на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ К. В. М. с ЕГН ***** е възстановен на
заеманата преди уволнението длъжност „главен сътрудник по управление на европейски
проекти и програми“ в сектор „Техническо изпълнение“, отдел „Изпълнение на проекти“
към Министерство на иновациите и растежа и

на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е осъдено Министерство
на иновациите и растежа да заплати на К. В. М. с ЕГН ***** сумата от **19 900 лева**,
представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за
времето 05.07.2022г. – 05.01.2023г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на
допълнителната искова молба в съда – 23.09.2022г. до окончателното плащане на

задължението, който иск е заявен като частичен от иск с цена на цялото вземане от 26 375 лв.

Жалбата е основана на оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на решението, както и постановяване в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Изложените съображения са, че в решението не се прави разграничение между различните юридически лица, при които е работил ищецът. К. Велинов е бил държавен служител към Министерство на икономиката и служебното му ПО е прекратено, считано от 01.03.2022г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл и § 14, ал. 3 от ПЗР на Постановление № 20 на МС от 25.02.2022г. за приемане на устройствени правилници на Министерството на икономиката и индустрията /МИИ/ и Министерство на иновациите и растежа /МИР/ във връзка с утвърдено длъжностно разписание на МИР, в сила от 01.03.2022г. На 04.03.2022г. е сключен трудов договор между ищеца и МИР със срок от 07.03.2022г. до 31.12.2020г. на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 вр. чл. 70 от КТ. МИР е ново юридическо лице, различно от МИ, формирано от активите и пасивите на две административни структури – ГД ЕФК на МИ и ДАНИ. МИР е правопреемник и на Държавна агенция за научни изследвания и иновации. Не е преценено също, че са налице две различни длъжности и две правоотношения. За разлика от функционалните задължения на главен експерт в отдел „Изпълнение на проекти“, сектор РС Варна в МИ, функциите на главния сътрудник по управление на европейски проекти и програми на МИР са подпомагащи основните функции на дирекцията. Налице е различна дейност като обхват и функционални задължения в новосъздаденото МИР. Ето защо следва да се приеме, че лицето е назначено при нов работодател по различно ПО и на различна длъжност, при липса на идентичност на трудовите функции. Налице са нови програми от постъпването му на работа в МИР – Споразумение за партньорство 2021-2027 и Програма за научни изследвания, иновации и дигитализация за интелигентна трансформация 2021-2027г. Ето защо няма пречка в ТД да съществува клауза за изпитване, която е действителна. В частта по присъденото обезщетение, решението е оспорено като неправилно в пресмятането. Установено е по делото, че БТВ на ищеца е в размер на 3312 лв. При елементарно изчисление за 6 месеца, дължимото обезщетение възлиза на 19872 лв. От експертното заключение е установено, че за м. април лицето е получило ДМС в размер на 2142 лв. при БТВ за същия месец 5454 лв., но по делото не е установено какъв е размера на обезщетението за 6 месеца, поради което направените изводи са погрешно извлечени от заключението. ВРС не е разграничил допълнителните възнаграждения по чл. 107а, ал. 9, т. 1 от КТ –допълнително възнаграждение за изпълнение на допълнителни задължения във връзка с изпълнението и/или управлението на проекти, съфинансирани със средства от Европейските структурни и инвестиционни фондове, по които съответната администрация е бенефициент, при условията на чл. 49, ал. 3 от ЗУСЕСИФ и по чл. 107а, ал. 14, т. 6 и т. 5 от КТ /за постигнати резултати/. По делото не е установен допълнително положен от ищеца труд по проект и отработени допълнителни часове, поради което не е обоснован изводът, че работодателят дължи на ищеца заплащане на ДТВ за извършената работа на основание чл. 67, ал. 7, т. 6 от ЗДС вр. чл. 19, т. 6 от НЗСДА. В случая, съгласно фиш за заплата ищецът е получил ДТВ за постигнати резултати. Неправилен в тази връзка е изводът на ВРС, че

средствата за допълнително материално стимулиране имат постоянен характер. Допълнителните възнаграждения, получавани за постигнати резултати нямат характер на задължителен елемент от трудовото възнаграждение. Преценката за личния принос на служителя е в зависимост от качеството и количеството на действително извършената работа може да бъде извършена само при реално положен труд, поради което ДВ за постигнати резултати не е дължимо за времето, през което държавният служител не е бил на работа, независимо от причините за това. По тези съображения е отправено искане обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

В отговор на жалбата К. В. М. оспорва доводите в нея като неоснователни. Твърди, че по делото е установено, че ищецът е изпълнявал същата работа, на същото работно място, бил е предварително уведомен, че ще запази функциите си и му е посочено, че се връща да изпълнява обичайните си задължения. Налице е пълно припокриване между длъжностните характеристики на заеманата от ищеца длъжност главен експерт в РС Варна, отдел „Изпълнение на проекти“, ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и заеманата длъжност по силата на ТД от 04.03.2022г. Посочените и в двете цели, области на дейност и преки задължения пряко кореспондират с тези на предходно заеманата длъжност. От докладна записка от главния директор на ГД „ЕФК“ е видно, че са налице промени по структурата към отдел „Изпълнение на проекти“, касаещи броя на регионалните сектори, както и че в отдел „Изпълнение на проекти“ няма разлика в йерархично равнище, нито по отношение на задачите между сътрудниците УЕПП по ТПО и държавните служители. Прекратяването на служебното правоотношение и сключването на трудов договор с ищеца е свързано само с реструктурирането на администрацията за същата по естеството си трудова функция, поради което клаузата за изпитване е недействителна. А обосноваването на несправяне при новия работодател с пропуски, допуснати при стария е в пряко нарушение на чл. 70, ал. 5 от КТ. Мотивирането на уволнение с позоваване на недействителна клауза противоречи на императивните правила за прекратяване на ТПО, а самото уволнение се явява незаконно. От друга страна оспорването на идентичността на трудовата функция следва да се приеме за преклудирано като заявено след срока по чл. 131 от ГПК. Посочва също, че изчисленията по присъденото обезщетение са правилни – установеното трудово възнаграждение от 3312 лв. на месец, увеличено с допълнително възнаграждение от 714 лв. и умножено по броя на месеците, за които се присъжда – 6. Сумата от 714 лв. на месец представлява припадащата се за 1 месец от установеното от вещото лице и безспорно между страните допълнително ТВ от 2142 лв., което се начислява на тримесечие. В тази връзка сочи неоснователност на оплакванията за допуснатата ОФГ в изчисляването на обезщетението. Посочва, че допълнителното възнаграждение се дължи на основание чл. 19, т. 5 от Вътрешните правила за заплатите на ответника от 2022г. и е за постигнати резултати, за което е налице признание и в жалбата. Същото следва да се включи в БТВ, база за обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ, в който смисъл се позовава и на съдебна практика /Решение по гр.д. № 4554/2014г. на ВКС, IV ГО/. Моли в заключение

обжалваното решение да се потвърди с извод за правилност.

Въззивна жалба е депозирана от Министерство на иновациите и растежа, представлявано от министър М.Ст. и срещу Решение № 3053 от 15.09.2023г. по гр.д. № 9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, с което **на основание чл. 247, ал. 1 от ГПК** е оставено без уважение искането, съдържащо се във въззивната жалба за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в основното решение в пресмятането на дължимото обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на така постановеното решение и при съществено нарушение на процесуалните правила, без съдът да съобрази, че не е сезиран с това искане и изявлението на въззивника, че претенцията е отправена до въззивния съд като последица от уважаване на жалбата. В останалата си част жалбата съдържа оплаквания идентични с изложените в първата жалба относно изчислението на обезщетението и постоянния характер на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати. Моли обжалваното решение да се отмени.

В отговор на жалбата К. М. поддържа изложеното в отговора на основната въззивна жалба.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, въззиваемата страна поддържа изразената позиция по спора, като претендира присъждане на разноски за въззивното производство. Въззивникът не изпраща процесуален представител.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, за да се произнесе, съдебният състав взе предвид следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени от К. В. М. срещу Министерство на иновациите и растежа съединени в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване на конститутивни искове **с правно основание чл. 74, ал. 4 вр. ал. 1 от КТ** за прогласяване недействителността на клаузата в сключен между страните трудов договор № ЧР-МИР № 286 от 04.03.2022г., предвиждаща срок за изпитване по чл. 70 от КТ поради заобикаляне на закона; **с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ** за признаване на уволнението му, извършено със Заповед № ЧР-МИР-615 от 24.06.2022г. на главния секретар на министерството за незаконно и отмяна на заповедта, с която на основание чл. 71, ал. 1 от КТ считано от 05.07.2022г. е прекратено ТПО; **с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ** за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност – „главен сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ в сектор „Техническо изпълнение“, отдел „Изпълнение на проекти“ и осъдителен иск **с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ** за осъждане на ответника да заплати сумата от **19 900 лева** /6 x ОТВ от 3312.50 лв. и ДВ в размер на 6500 лв. за времето от 05.07.202г. до 05.01.2023г./, след допуснато изменение в размера на претенцията в с.з. от 09.05.2023г., заявена като частичен иск от иск с цена на цялото вземане от 26375 лв., представляваща

обезщетение за времето, през което е останал без работа за периода от шест месеца, ведно със законната лихва върху сумата считано от датата на предявяване на исковата молба в съда до окончателното плащане на задължението.

Фактическите твърдения, на които се основават исковете са в следния смисъл: със заповед № ЧР-И-946 от 19.06.2019г. на главния секретар на МИ ищецът бил преназначен на длъжност „главен експерт“, експертно ниво V в регионален сектор Варна, отдел „Изпълнение на проекти“, ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ за неопределено време. Служебното ПО на ищеца било прекратено със Заповед № ЧР-МИР-019 от 01.03.2022г. на МИР на основание § 14 от ПЗР на Постановление № 20 от 25.02.2022г. на МС за приемане на устройствени правилни на МИИ и МИР, връчена на ищеца на 04.03.2022г. В същият ден между ищеца и Министерство на иновациите и растежа е сключен трудов договор на основание чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от Устройствов правилник на МИР, по силата на който ищецът е назначен на длъжност „главен сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ в сектор „Техническо изпълнение“, отдел „Изпълнение на проекти“, ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“, с място на работа гр. София. Основните трудови функции включени в съдържанието на заеманите длъжности по двете правоотношения са били идентични – участие в дейности свързани с наблюдение, отчитане, контрол и управление на проекти, съфинансирани по оперативни програми. Прекратяването на служебното му ПО и сключването на ТД с ищеца е свързано с реструктурирането на администрацията, поради което включената в ТД клауза за изпитване е недействителна. Ето защо мотивирането на оспорваното уволнение с позоваване на недействителна клауза заобикаля императивните правила за прекратяване на ТПО и закрилата при уволнение в КТ, а самото уволнение се явява незаконно. Познаването на недобросъвестно изпълнение на трудовите задължения съгласно доклад от 2021г. /период, неотнормим към процесните отношения/ от своя страна е признание за пълна приемственост между функциите на ищеца по процесния ТД и предходно изпълняваните от него по СПО. От друга страна в заповедта, издадена от главния секретар на МИР не е посочено, че са й делегирани работодателски правомощия, като същата се явява издадена от лице, без правомощия. След прекратяване на ТД ищецът останал без работа Отправил в тази връзка искане за положително произнасяне по всички предявени искове.

В отговор на исковата молба, ответникът оспорил исковете по същество. Посочил, че с приемане на устройствов правилник на МИР по силата на Постановление № 20 на МС от 25.02.2022г. е налице нова административна структура, вписано е ново ИЕК в търговския регистър като ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ е част от специализираната администрация на министерството. Дирекцията е запазила функционалните си задължения, но е част от нова административна структура с ново управление, респ. е налице и нов работодател в лицето на министъра на иновациите и растежа. В тази връзка от 01.03.2022г. е в сила нова структура и щатно разписание на ГД ЕФК, като част от общата структура на министерството. Извършени са съществени промени по отношение на териториалните звена на дирекцията, обособени в регионални сектори към

отдел „Изпълнение на проекти“, като броя на регионалните структури и броя на служителите в тях е оптимизиран. Взето е решение в дейността на ГД „ЕФК“, като част от новосъздаденото министерство да бъдат назначени бивши служители на ГД „ЕФК“ и ДАНИИ на длъжност „сътрудник по управление на европейски проекти и програми“. Налице е не само реорганизация, но и напълно нова структура, с нов работодател. Трудовият договор с ищеца е сключен с нов и различен работодател – министъра на иновациите и растежа на 04.03.2022г. със срок от 07.03.2022г. до 31.12.2029г. на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 и чл. 70 от КТ. В процеса на изпълнение на трудовите си задължения, лицето е допуснало некачествено и некоректно изпълнение на поставените задачи и поради недобросъвестно изпълнение на трудовите задължения е прекратен трудовият договор с ищеца в срока на изпитване на основание чл. 70, ал. 1 от КТ, считано от 05.07.2022г. със оспорената заповед, издадена от главния секретар на МИР. Посочил, че в случая не е налице хипотезата на чл. 70, ал. 5 от КТ, тъй като ищецът е бил в служебно ПО, което е прекратено; назначено е в нова административна структура със срок за изпитване с цел опознаване на неговите качества и трудови възможности от новия работодател. При различни длъжности в различни структури /главен експерт по СПО в МИ и главен сътрудник по ТПО в МИР, като функциите на последния са подпомагачи/, включващи различни дейности, като обхват и функционални задължения с оглед разширения обхват на функционалните задължения на МИР и различна йерархична зависимост, няма пречка в ТД да съществува клауза за изпитване на служителя. Не следва в тази връзка да се анализират трудовите функции на лицето в МИ и тези на МИР. Клаузата е действителна, а оспорването ѝ противоречи на добрите нрави и свободата на договаряне между страните. По претенцията за обезщетение се позовавал, че допълнителното възнаграждение за постигнати резултати няма задължителен и постоянен характер, а „може да се изплаща“, като зависи от множество обстоятелства. Така обосновал законосъобразност на оспорената заповед за прекратяване на ТПО на ищеца и отправил искане за постановяване на решение, с което предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от приетите по делото документи съдържащи се в личното трудово досие на работника се установява, че със Заповед № ЧР-И-946/14.06.2019г. на главния секретар на Министерство на икономиката, на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДС, считано от 18.06.2019г. К. М. е преназначен на длъжност „главен експерт“ в РС Варна, отдел „Мониторинг и финансово управление“, ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ за неопределено време.

Със Заповед от 01.03.2022г. на министъра на иновациите и растежа, връчена на ищеца на 04.03.2022г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДС и § 14, ал. 3 от ПЗР на Постановление № 20 на МС от 25.02.2022г. за приемане на УП на МИИ и на МИР, във връзка с утвърдено със Заповед от 01.03.2022г. длъжностно разписание на МИР, в сила от

01.03.2022г. е прекратено СПО с К. М..

На 04.03.2022г. е сключен трудов договор между Министерство на иновациите и растежа и К. М. на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 и чл. 70 от КТ, чл. 8, ал. 6 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, чл. 5, ал. 2 и 3, чл. 7, ал. 1 и чл. 9, т. 3 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и чл. 27, ал. 2 и 3 от УП на МИР във връзка с докладна записка на главния директор на ГД „ЕФК“, по силата на който ищецът приел да изпълнява длъжността „главен сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ в сектор „Техническо изпълнение“, отдел „Изпълнение на проекти“, ГД „ЕФК“, считано от 07.03.2022г. до 31.12.2029г. или до изчерпване на предвидените средства по приоритетни оси за техническа помощ на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020г., на Програмата за конкурентоспособност и иновации в предприятията 2021-2027г. и на програмата за научни изследвания, иновации и дигитализация за интелигентна трансформация 2021-2027г., при уговорена ОМЗ от 3312 лв.

С писмо от 09.03.2022г., адресирано до електронните пощи на служителите, в т.ч. и на ищеца, И.И. уведомила същите, че във връзка с преназначаването им на длъжност „старши/главен сътрудник УЕПП“, договорите на всички са подготвени още на 04.03.2022г. и са действащи от 07.03.2022г. В процес на изготвяне са новите им длъжностни характеристики, като функциите, които са изпълнявали досега ще бъдат запазени и ще продължат да извършват същите дейности като експерти в отдел „Изпълнение на проекти“.

От сравнението между длъжностните характеристики на длъжностите „главен експерт“ и „главен сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ се установява, че в организационната структура на дирекцията мястото и на двете длъжности е на пряко подчинение на началника на сектор, в първия случай на регионален такъв, а във втория на централизиран сектор „Техническо изпълнение, областите на дейност и преките задължения са аналогични.

Със Заповед № ЧР-МИР-615 от 24.06.2022г. на главния секретар на МИР на основание чл. 71, ал. 1 от КТ вр. със Заповед № ЧР-МИР-299/07.03.2022г. на министъра е прекратено трудовото правоотношение с ищеца, считано от 05.07.2022г. Заповедта е връчена на служителя на 05.07.2022г.

Министърът на иновациите и растежа със своя Заповед от 07.03.2022г. възложил на Е.Б. – главен секретар на МИР да упражнява правомощията му на орган по назначаването на държавните служители и да сключва, изменя и прекратява ТД със служителите в администрацията, считано от 07.03.2022г.

ОТ Служебна бележка от 20.04.2023г. издадена от Агенция по заетостта се установява, че К. М. е регистриран като търсещо работа лице в ДБТ от 08.07.2022г.

От заключението на проведената пред ВРС ССЧЕ се установява, че БТВ на ищеца за м. юни е в размер на 3312 лв. От фиш за заплата за м. 04.2022г. е видно, че на ищеца е изплатено ДМС м. 03.2022г. в размер на 2142 лв. за първо тримесечие на 2022г. По справка от ТП на НОИ – Варна на ищеца е отпуснато парично обезщетение за безработица за период

от 05.07.2022г., изплатено до 31.03.2023г. в размерите описани в заключението.

По инициатива на ищеца по делото са събрани и гласни доказателства посредством показанията на свидетеля Ст.В.. В показанията си същата установява, че с ищеца са колеги повече от 18 години, първоначално в Агенция за малки и средни предприятия, после в различни институции и в МИР. Местоработата им била в РС Варна, като отговаряли за Североизточна България. Извършвали проверки и координирали проекти. През цялото време и към МИ и към неговия правопреемник са извършвали наблюдения и управление на проекти с европейски средства на тази територия. След правопреемството разлика е имало единствено в наименованието на длъжността и принципала. Същността на работата им е била винаги една и съща през цялото време. След 2021г. не им е била разпределена нова работа, имали десетки проекти като отговорност. След като правоотношенията им станали трудовоправни им била извършена проверка от Инспектората за работата, която са извършвали към предходното министерство.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Спорни по делото са въпросите относно валидността на клаузата в сключен между страните ТД от 04.03.2022г., предвиждаща срок за изпитване /чл. 70 от КТ/ с доводи за заобикаляне на разпоредбата на чл. 70, ал. 5 от КТ, съответно законосъобразността на заповедта от 24.06.2022г. на главния секретар на Министерството на иновациите и растежа, с която на основание чл. 71, ал. 1 от КТ е прекратено ТПО на ищеца, считано от 05.07.2022г.

Установено е по делото, че към 14.06.2019г., както и към 01.03.2022г. ищецът се е намирал в служебно правоотношение, възникнало с работодателя Министерство на икономиката, по силата на което заемал длъжността „Главен експерт“ в РС Варна, отдел „Мониторинг и финансово управление“, Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“

С т. 3 от решение на НС от 13.12.2021г. за приемане на структура на Министерския съвет на Република България е предвидено преобразуване на отделни министерства, сред които и Министерството на икономиката, което се разделя на Министерство на икономиката и индустрията и Министерство на иновациите и растежа.

Съгласно § 12, ал. 1-3 от Постановление № 20 на МС от 25.02.2022г. за приемане на устройствени правилници на Министерството на икономиката и индустрията и на Министерството на иновациите и растежа /Обн., ДВ, бр. 17 от 1.03.2022г., в сила от 1.03.2022г./, прието във връзка с Решението на НС от 13.12.2021г., активите, пасивите, правата и задълженията, свързани с дейността на преобразуваното Министерство на икономиката съгласно това решение на НС, преминават към МИИ и МИР в срок до 31 май 2022г. Правата и задълженията на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката, в качеството ѝ на управляващ и договарящ орган на Оперативна програма "Развитие на конкурентоспособността на българската икономика" 2007 - 2013г., на управляващ орган на

Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014 - 2020г., на Оперативна програма "Инициатива за малки и средни предприятия" 2014 - 2020г. и на Програмата за конкурентоспособност и иновации в предприятията 2021 - 2027г. и в качеството ѝ на Изпълнителна агенция по Програма ФАР, включително по договорите за безвъзмездна финансова помощ, се поемат от Министерството на иновациите и растежа. Правата и задълженията на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката, в качеството ѝ на конкретен бенефициент по приоритетна ос 5 "Техническа помощ" на Оперативна програма "Развитие на конкурентоспособността на българската икономика" 2007 - 2013г., по приоритетна ос 5 "Техническа помощ" на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014 - 2020 г. и по приоритетна ос "Техническа помощ" на Програмата за конкурентоспособност и иновации в предприятията 2021 - 2027г., се поемат от Министерството на иновациите и растежа.

Съгласно § 14, ал. 1 от ПЗР на цитираното ПМС № 20/2022г. служебните и трудовите правоотношения на служителите на Министерството на икономиката, чиито функции преминават към Министерството на икономиката и индустрията и Министерството на иновациите и растежа, се уреждат по реда на чл. 87а от ЗДС и чл. 123 от КТ. Извън случаите по ал. 1, служебните и трудовите правоотношения на служителите от дирекция "Насърчителни мерки и проекти" и Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката при постигане на определената численост на персонала в Министерството на иновациите и растежа се уреждат от министъра на иновациите и растежа при условията и по реда на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДС, съответно по реда на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ /§ 14, ал. 3 от ПЗР на ПМС № 20/2022г./.

Както съдът вече посочи, до 01.03.2022г., когато е влязло в сила Постановление № 20 на МС от 25.02.2022г. за приемане на устройствени правилници на Министерството на икономиката и индустрията и на Министерството на иновациите и растежа /Обн., ДВ, бр. 17 от 1.03.2022г./, ищецът К. М. е бил страна по служебно правоотношение, възникнало с Министерство на икономиката, по силата на което заемал длъжността главен експерт в РС Варна, отдел „Изпълнение на проекти“, ГД „ЕФК“ на това министерство. На основание предвиденото в Решение на НС от 13.12.2021г. преобразуване на Министерството на икономиката, което се разделя на Министерство на икономиката и индустрията и Министерство на иновациите и растежа е прието цитираното ПМС № 20/2022г., в § 14, ал. 1 от ПЗР от което е уредено изрично преминаването на служебните и трудовите ПО на служителите на МИ, чийто функции преминават към МИР да се уреждат по реда на чл. 87а от ЗДС и чл. 123 от КТ.

Съгласно чл. 87а от ЗДС при преобразуване на администрация, при преминаване на дейност от една администрация в друга, както и при преминаване на дейност от закрыта администрация в друга, служебното правоотношение с държавния служител не се прекратява. А съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3 от КТ трудовото правоотношение с работника или

служителя не се прекратява при промяна на работодателя в резултат на разпределяне на дейността на едно предприятие между две или повече предприятия. В тези случаи правата и задълженията на работодателя прехвърлител преди промяната, които произтичат от трудовите правоотношения към датата на промяната, се прехвърлят на новия работодател приобретател /чл. 123, ал. 2 от КТ/.

Заповедта на министъра на иновациите и растежа от 01.03.2022г., с която е прекратено служебното правоотношение с К. М. видно от съдържанието ѝ е издадена на основание § 14, ал. 3 от ПЗР на ПМС № 20/2022г. Съгласно регламентираното в тази норма, извън случаите на преобразуване и разпределяне на дейността, служебните и трудовите правоотношения на служителите от дирекция "Насърчителни мерки и проекти" и Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката при постигане на определената численост на персонала в Министерството на иновациите и растежа се уреждат от министъра на иновациите и растежа при условията и по реда на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДС, съответно по реда на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ. По делото не са представени доказателства за постигната към този момент определена численост на персонала в МИР, както и за предпоставките за законосъобразно упражняване на правото на работодателя за едностранно прекратяване на СПО на ищеца от органа по назначаването с предизвестие поради съкращаване на длъжността в хипотеза на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДС. Ето защо със сключеният на 04.03.2022г. трудов договор между Министерство на иновациите и растежа, образувано вследствие разделянето на Министерство на икономиката и ищеца, последният не е бил първоначално приет на работа в МИР, като правоприемник на МИ, която изисква да се провери годността на работника или служителя да я изпълнява, за да се приеме, че е налице изискването на чл. 70, ал. 1 от КТ. От друга страна, от приетите по делото длъжностни характеристики за заеманата преди длъжност „главен експерт“ и заеманата след разделянето на МИ длъжност „главен сътрудник по управление на европейски програми и проекти“ в един и същи сектор и към една и съща главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ на разделеното министерство; от водената между страните кореспонденция, както и от събраните по делото гласни доказателства посредством показанията на свидетелката Ст.В., които съдът кредитира като преки, трайни и конкретни, неопровергани от други доказателства по делото, се установява, че независимо от различието в наименованието на длъжностите и настъпилите структурни изменения в рамките на ГД „ЕФК“, съществените трудови задължения включени в трудовата функция за всяка длъжност са останали аналогични – осъществяване на контрол на съответствието между планирани и реализирани дейности; подпомагане и оказване на съдействие на бенефициентите; следи и участва в кампании за разясняване и популяризиране на помощта от оперативните програми; докладва за административни пропуски и нарушения, които създават предпоставки за корупция, измами и нередности /идентично формулирани задължения в двете длъжностни характеристики/ и т.н. Изброените трудови задължения на длъжностите "главен експерт" в ГД „ЕФК“ и "главен сътрудник" в ГД „ЕФК“ и липсата на други съществени нови трудови задължения на последната длъжност обосновават извода на съдебния състав, че в нарушение

на чл. 70, ал. 5 от КТ в процеса на преназначаване на ищеца след извършеното разделяне на МИ и настъпили структурни промени в главната дирекция, е включен срок за изпитване. Поради това и на основание чл. 74, ал. 1 вр. ал. 4 от КТ клаузата за срок за изпитване в трудов договор от 04.03.2022г. е недействителна, съответно прекратяването на трудовия договор на основание чл. 71, ал. 1 от КТ е незаконно. Ирелевантно в тази връзка е обстоятелството, че МИР е ново юридическо лице, доколкото е образувано от разделянето на МИ и е правопреемник на активите и пасивите, правата и задълженията му, нито разширяването на обхвата на дейността чрез включване на две нови програми по управление на европейски проекти и програми в актуалната длъжност на ищеца, доколкото съществените трудови задължения на двете длъжности независимо от броя на включените програми и обема на дейността са останали сходни.

Ето защо предявените установителен и конститутивни, обусловени иски с правно основание чл. 74, ал. 4 вр. ал. 1 от КТ и чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ са доказани по основание и следва да се уважат. Решението на ВРС, в което е постановен идентичен правен резултат е правилно и следва да се потвърди в тази част.

Няма спор по делото от друга страна и е установено с експертно заключение, което не е оспорено и съдът кредитира като обективно дадено, че БТВ на ищеца за м. юни е в размер на 3312 лв., както и че за м. април лицето е получило ДТВ за постигнати резултати в размер на 2142 лв. при БТВ за същия месец 5454 лв. Спорен е въпросът следва ли това ДТВ за постигнати резултати да се включва в размера на дължимото от работодателя обезщетение претендирано по реда на чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

Изрично във въззивната жалба и в отговора ѝ страните посочват, че полученото от ищеца допълнително възнаграждение с фиш за заплата за м. април 2022г. е такова за постигнати резултати по смисъла на чл. 19, т. 5 от Вътрешните правила за заплати в МИР. Уредбата на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати е в раздел II от правилата и съгласно чл. 26 и сл. от тях това възнаграждение се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, въз основа на оценка на структурните звена в министерството и на отделните служители, както и за дейности по управление и изпълнение на проекти и програми. Индивидуалната оценка на служителите, изпълняващи дейности по управление и изпълнение на проекти и програми се определя въз основа на одобрение/неодобрение на извършената работа. Може да се изплаща четири пъти годишно, а ДВПР получават само служители, които за периода имат отработени минимум 30 работни дни, като конкретният размер на средствата за ДВПР за съответния период се определя със заповед на министъра по предложение на главния секретар. Т.е. средствата за ДВПР нямат постоянен характер, съответно не отговарят на критериите по чл. 17, ал. 1, т. 2 от НСОПЗ, а изплащането им е обусловено от точно и в срок изпълнение на поставените задачи; от отработено време и индивидуалната оценка на служителя, а конкретният размер – обусловен от всичко изброено и определяем. Съобразно правилата за определяне на този вид ДВ по Приложение № 2 към същите, това ДВ се изплаща по преценка на работодателя и въз основа на заповед на министъра или на главния секретар. При липса на доказателства, че ищецът

несъмнено би получил средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода, в който е бил отстранен от работа, а именно оценка за постигнати резултати на административното звено в МИР; индивидуална оценка за постигнати резултати от служителя и отработено време и коефициент за длъжността, претенцията за изплащане на обезщетение в размер на тези средства е неоснователна. Средствата за ДВПР не са безусловно дължими винаги като част от brutното възнаграждение, а определяеми в зависимост от действително реализирани резултати при реално изпълнение на служебните задължения /в аналогичен смисъл Решение № 227 от 26.10.2017г. по гр.д. № 4488/2016г. на ВКС, IV ГО и др./. Ето защо няма основание същите да се включват в размера на дължимото от работодателя обезщетение претендирано по реда на чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

Следователно, при доказано оставане на ищеца без работа и доказан и безспорен размер на БТВ по смисъла на чл. 228, ал. 1 от КТ от 3312 лв., дължимото на ищеца обезщетение по реда на чл. 225, ал. 1 от КТ възлиза на сумата от 19872 лева. До този размер исковата претенция е доказана по основание и размер, като за разликата до пълния частично заявен размер от 19 900 лева, от иск с цена на цялото вземане с цена на цялото вземане от 26 375 лв., искът като неоснователен следва да се отхвърли.

Решението на ВРС по този иск следва да се ревизира съобразно изложените мотиви.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 3 от КТ при това разрешение, въззиваемата страна има право на реализирани разноси, които в доказан размер възлизат на сумата от 2852.40 лева – адвокатско възнаграждение, платимо на адв. А. Д. на основание чл. 38 от ЗА. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивното министерство.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1978 от 02.06.2023г. по гр.д. № 9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, **В ЧАСТИТЕ**, с които

на основание чл. 74, ал. 4 вр. ал. 1 от КТ е прогласена недействителността на клаузата в трудов договор № ЧР-МИР № 286 от 04.03.2022г., сключен между Министерство на иновациите и растежа и К. В. М. с ЕГН *****, предвиждаща срок за изпитване по чл. 70 от КТ;

на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е признато за незаконно и отменено уволнението на К. В. М. с ЕГН *****, извършено със Заповед № ЧР-МИР-615 от 24.06.2022г. на Главния секретар на Министерството на иновациите и растежа;

на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ К. В. М. с ЕГН ***** е възстановен на

заеманата преди уволнението длъжност „главен сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ в сектор „Техническо изпълнение“, отдел „Изпълнение на проекти“ към Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ при Министерство на иновациите и растежа и

на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е осъдено Министерство на иновациите и растежа да заплати на К. В. М. с ЕГН ***** сумата от **19 872 лева**, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за времето 05.07.2022г. – 05.01.2023г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на допълнителната искова молба в съда – 23.09.2022г. до окончателното плащане на задължението, който иск е заявен като частичен от иск с цена на цялото вземане от 26 375 лв.

ОТМЕНЯ Решение № 1978 от 02.06.2023г. по гр.д. № 9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която **на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ** Министерство на иновациите и растежа е осъдено да заплати на К. В. М. с ЕГН ***** сумата **над 19872 лева до предявения размер от 19900 лева**, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за времето 05.07.2022г. – 05.01.2023г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на допълнителната искова молба в съда – 23.09.2022г. до окончателното плащане на задължението, който иск е заявен като частичен от иск с цена на цялото вземане от 26375 лв. **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:**

ОТХВЪРЛЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ предявения от К. В. М. с ЕГН ***** срещу Министерство на иновациите и растежа иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата **над 19872 лева до предявения размер от 19900 лева**, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за времето 05.07.2022г. – 05.01.2023г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на допълнителната искова молба в съда – 23.09.2022г. до окончателното плащане на задължението, който иск е заявен като частичен от иск с цена на цялото вземане от 26375 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. чл. 38, ал. 2 от ЗА Министерство на иновациите и растежа **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. А. К. Д. сумата от **2852.40 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на страна по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му, на основание чл. 280, ал. 2, т. 3 от ГПК.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____